

se, hvordan det staar til, sagde jeg. Saa kan jeg med det samme paa Tilbagevejen se indenfor i Kyndby . . . der har vi nemlig ogsaa et lille Vennesamfund, som længe har haft Bud efter mig. Aa, det er en Forsamling af prægtige Hjertemennesker, kan du tro . . . Jeg var der sidste Høst og havde et dejligt stort Møde der i Skoven sammen med Povl og Ernst fra Vallekilde. Povl og Ernst talte historisk, og jeg fortalte et Par Eventyr. Det var rigtig saa fornøjeligt!“

„Men — skal vi ikke gaa ind i Stuen,“ fik Emanuel endelig Lejlighed til at indskyde; han stod helt forlegen overfor den andens overstrømmende Fortrolighed og følte sig desuden lidt trykket af at være i sine Arbejdsklæder, som ingen fremmed endnu havde set ham i.

„Nej, kære . . . ikke nu! Ikke nu! Men jeg kommer om lidt. Jeg vilde blot i Forbigaaende kigge her ind for at melde jer min Ankomst. Jeg traf nemlig henede ved Stranden Jens Iver, som I kalder ham. Han kom sejlene ovre fra den kloge Grethe paa Strynø. Hans gamle Moder ligger saa syg, den Stakkel, . . . jeg lovede at komme ind og snakke lidt med hende; vi er jo Venner fra gammel Tid. Naa . . . sig nu kun til Else, at hun kan vente mig til Middagsmaden; saa tager jeg maaske et Par af Vennerne med mig, og saa sidder vi og har det saa rart med hinanden. Farvel saalænge, kære! Nej, hvor jeg da er glad ved at have set dig! Nu skal jeg rigtig hilse Jette fra dig, kan du tro. Aa, hun vil blive henrykt. Jeg havde haft Lyst til at tage hende med herover idag; men hun maatte jo blive hjemme paa Skolen og tage sig lidt af Smaapigerne! For Resten var vi forleden inde i Kongens By . . . du veed til „Nyt dansk Samfunds“ Foraarsmøde. Vi boede hos Adolf Evaldsen og havde det hele Tiden prægtigt. Den ene Aften var vi oppe hos Lene Gylling, hvor der, som du kan begribe, var fuldt af Mennesker, næsten alle Mødets Deltagere. Der